

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 26 ad 50

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1761

VD18 15558428-001

Psalmus XXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53361)

dentiam, aut animam immortalem negant, non sibi persuadeant, suas quoque miseras in morte finire, quia tunc erit initium cruciatuum æternorum; & qui justos vexant, odio habent, aberrabunt à viâ veræ felicitatis.

ψ. 22. *Redimet Dominus animas servorum suorum, & non delinquent omnes, qui sperant in eo.*

Concludit, prædicendo justis contrariam sortem. Animas justorum, post mortem redimet ab omni malo, & ideo eorum mors est optima. Qui non in suis viribus, sed in Deo perfectâ spe confidunt, quæ nascitur ex patientiâ, & bonis operibus, non aberrabunt à scopo, sed ad illum omnes omnino pervenient.

PSALMUS XXXIV.

Titulus, qui est: Ipsi David, nihil habet novi. Argumentum Psalmi videtur esse Oratio Christi ad Patrem adversus persecutores suos, & corporis sui, quod est Ecclesia. Fortassis etiam David orat pro liberatione suâ, & contra Saul Regem, aliòsque persecutores suos.

ψ. 1. *Judica Domine nocentes me, expugna impugnantes me,*

Propositio generalis est, quâ petitur auxilium

xilium contra persecutores. Justo judicio
condemna eos, qui me injusto judicio con-
demnaverunt, & nocuerunt, quales fue-
runt judæi in Christum, & tyranni in
Christianos. Suscipe causam meam, ut,
expugnante te inimicos meos, ego tan-
dem victoriam referam.

*ψ. 2. Apprehende arma, & scutum, & ex-
urge in adjutorium mihi.*

Quia qui pugnat, debet instructus esse
armis, tum quibus repellat ictus adver-
sarii, tum quibus adversarium feriat, ideo
in hoc *ψ.* meminit armorum prioris, in
seq. *ψ.* verò posterioris.

*ψ. 3. Effunde frameam, & conclude adver-
sus eos, qui persequuntur me: dic anima mea,
salus tua ego sum.*

Evagina gladium, & stringe illum con-
tra persecutores meos. Illud *effunde* signi-
ficat facilem evaginationem, qualis est,
cum gladius politus, & lævis est: tunc
enim facile eximitur, & quasi funditur è
vaginâ. *Conclude*, h. e. manu acriter strin-
ge, ut fortiùs feriat. Ad majorem no-
stram fiduciam facit, quòd Deus etiam
armatus nos tueatur contra hostes quos-
cunque.

*ψ. 4. Confundantur, & reveantur quæren-
tes animam meam.*

Im-

Impii erubescant ob amissam victoriam,
qui quærunt me interficere.

v. 5. Avertantur retrorsum, & confundantur cogitantes mihi mala.

Non solùm confundantur, & pudore afficiantur, sed etiam recedant victi, & confusi, qui meditantur necem meam.

v. 6. Fiant tanquam pulvis ante faciem venti, & Angelus Domini coarctans eos.

Non solùm recedant, sed celeriter fugere cogantur, & dispergantur, ut pulvis à vento in varias partes magno impetu dispergitur. *Angelus Domini*, qui est potentior omni vento, coarctet, & impellat eos.

v. 7. Fiat via illorum tenebrae, & lubricum, & Angelus Domini persequens eos.

Fugientes juvari solent scientiâ viarum, itinere tuto, aut, si via sit lubrica, tarditate ambulationis; contraria omnia imprecat David. Fugere cogantur in tenebris, & per viam lubricam, ut nec oculi, nec pedes officio fungi possint; & instante post eos, & urgente Angelo Domini, ut debeant in præcipitium, & exitium ruere. Judæi hodie, & alii Christi, & Ecclesiæ persecutores, justo Dei judicio, versantur in tenebris ignorantiae, in lubrico

brico concupiscentiæ, & persequente eos irâ Dei, per continua peccata celerrimè festinant ad mortem sempiternam.

Ÿ. 8. *Quoniam gratis absconderunt mihi interitum laquei sui: supervacue exprobrauerunt animam meam.*

Ÿ. 9. *Veniat illi laqueus, quem ignorat, & captio, quam abscondit, apprehendat eum, & in laqueum cadat in ipsum.*

Haftenus locutus est in personâ Christi, & justorum, jam explicat tria genera persecutionum, quas pati solent iusti ab impiis. Primum genus: nullâ injuriâ à me laceffiti, mihi insidias struere non desinunt; & probro me affecerunt, tendentes mihi laqueos, & retia, quasi feræ silvestri. *Interitus laquei, seu mors quæ sita per laqueum. Veniat illi &c.* Imprecatio hæc prophetia est: in eundem ipsum laqueum, seu calamitatem insperatam, quam mihi paraverunt, ipsi incident. Justâ Dei providentiâ, hujusmodi sibi prius nocet, quàm aliis, ut fax se ipsam prius incipit consumere, quàm domum accendere.

Ÿ. 10. *Anima autem mea exultabit in Domino, & dilectabitur super salutari suo.*

Ÿ. 11. *Omnia ossa mea dicent, Domine quis similis tibi?*

Ÿ. 12.

✠. 12. *Eripiens inopem de manu fortiorum
ejus, egenum, & pauperem à diripientibus eum.*

Explicat lætitiã singularem, quã per-
fundetur justus, cùm se perfectè liberum
esse cernet ab omnibus insidiantibus. Cùm
liberatus fuero, anima mea, quã vivo,
& sapio, præ lætitiã laudabit, & magni-
ficabit Dominum, & delectabitur super
eum, qui est salus ejus; nec anima solùm,
sed & omnes corporis partes præ lætitiã
gestient, & si sensum, & vocem haberent,
exclamarent utique, & dicerent: *Domine,*
quis similis tibi? nihil autem est in terrã, ne-
que in cælo te fortius, benignius, sa-
pientius, amabilius, qui tam potenter, &
misericorditer eripis pauperem de manu
hostis, multò fortioris ipso, qui violen-
ter ejus bona, & vitam ipsam rapere cu-
piebat.

✠. 13. *Surgentes testes iniqui, quæ ignorabam,
interrogabant me.*

✠. 14. *Retribuebant mihi mala pro bonis, ster-
rilitatem animæ meæ.*

Refert secundum persecutionis genus
contra justos, nempe falsa testimonia; &
nequitiam mirè exaggerat. *Surgentes*, non
expectantes citationem, sed per se ve-
nientes. *Quæ ignorabam*, nec feceram, nec
• facere

facere cogitaveram. *Interrogabant me*, impudentes testes, qui non contenti falsum testimonium dicere coràm iudice, ipsum etiam virum justum coràm interrogare audent. *Retribuebant &c.* nullâ injuriâ laces-
 siti, sed contra beneficiis affecti, ex merâ malitiâ ad calumniandum adducti. *Sterilitatem &c.* quærentes non leve aliquod malum, sed omnium maximum, puta vel desolationem, & vastitatem universalem, qualis S. Jobo contigit; vel infamiam nominis, ut apud homines nec fructum facere possit, &, quod jam fecit, pereat.

ψ. 15. *Ego autem, cum mihi molesti essent, induebar cilicio.*

ψ. 16. *Humiliabam in jejunio animam meam, & oratio mea in sinu meo convertetur.*

Significat medium, quo usus est contra hos persecutores. *Ego autem*, cum mihi molesti essent, non iis insultavi, reddendo malum pro malo, sed sacco indutus jejunare cœpi, fructum orationis non dubium exspectans, nempe celerem Dei placationem. Licet Christus nunquam legatur cilicio indutus orasse, id tamen Christo convenit in suis membris, quorum proprium est in miseriis ad cor suum redire, & Deum humiliter deprecari.

E

ψ. 17.

ŷ. 17. *Quasi proximum, & quasi fratrem nostrum sic complacebam, quasi lugens, & contristatus, sic humiliabar.*

Imò reddidi bonum pro malo: sic enim affectus fui erga quemque persecutorem, ut ad proximum, & fratrem, nec hoc solum, sed & inclinabam me ad eum, ex compassione dolens, & contristatus de malis ejus, quomodo pia mater inclinatur tristis ad filium languidum, & jacentem, David Saulem ut fratrem dilexit, mortuum ut filium deflevit. Christus flevit super urbem; gallinæ se comparat.

ŷ. 18. *Et adversum me lætati sunt, & convenerunt, congregata sunt super me flagella, & ignoravi.*

Refert tertii generis persecutores, qui non solum fraudibus, & calumniis, flagellis quoque justos aggrediuntur. Ego de malis eorum dolebam; ipsi de malis meis lætabantur; imò convenerunt adversum me, flagellis armati, ut me, si possent, occiderent; & ignoravi eorum consilia, & ideo præcavere non potui; vel: ita me patienter gessi, ac si, quid facerent, ignorarem.

ŷ. 19. *Dissipati sunt, nec compuncti tentaverunt me: subsannaverunt me subsannatione, frenduerunt super me dentibus suis.*

Qui

Qui convenerant in unum, ut nocerent, & flagellarent, divisi sunt ab invicem, Deo dissipante eorum conventiculum: sed non propterea resipuerunt, vel non siluerunt, & quieverunt, ut par erat: sed potius tentaverunt me, nimirum ad iracundiam provocare, quia subsannaverunt me subsannatione irrisoriâ, & frenduerunt contra me dentibus suis, minas crudeles intentantes.

ψ. 20. *Domine quando respicies? restitue animam meam à malignitate eorum, à leonibus unicam meam.*

Expositis persecutionibus, in personâ justorum omnium, qui persecutionem patiuntur, Deum orat: quando te videre mala impiorum puniendo demonstrabis? restitue mihi vitam, quam pene amisit, dum est in manibus malignorum, quamque unicam habeo, restitue, inquam, liberando me ab iis, qui sunt velut leones ob crudelitatem, & ferocitatem.

ψ. 21. *Confitebor tibi in Ecclesia magna, in populo gravi laudabo te.*

Promittit, se non fore ingratum, si liberationem ab adversariis obtineat. Beneficium tuum publicè coram omnibus prædicabo. *Ecclesia magna, & populus gravis*

idem sunt : dicitur magna à multitudine; eadem est populus gravis , si tantus est, ut hostem non timeat.

ψ. 22. *Non supergaudeant mihi , qui adversantur mihi iniquè , qui oderunt me gratis , & annuunt oculis.*

Redit ad orationem ψ. super. Non lætentur de interitu meo , qui me persequuntur fingentes amicitiam. *Qui oderunt &c.* idem est : qui sinè causâ , nullâ factâ injuriâ , me oderunt , & tamen fingunt amicitiam , annuendo oculis , salutantes , blandè aspicientes &c.

ψ. 23. *Quoniam mihi quidem pacificè loquebantur , & in iracundia terræ loquentes dolos cogitabant.*

Probat istum oculorum annutum. Quoniam mecum verbis externis pacificè loquebantur , quasi amici essent ; sed præ iracundiâ cordis terreni , & animalis dirumpebantur , & dolos cogitabant , quibus me perderent.

ψ. 24. *Et dilataverunt super me os suum : dixerunt , euge , euge , viderunt oculi nostri.*

Probat simulationem eorum : inimici iidem , qui aliquando blandiebantur , & annuebant oculis , postea cùm in easdem calamitates incidissem , quas illi fraudulenter

ter

ter concinnaverant, dilatato ore cœperunt apertè insultare, gaudere, ac dicere: vidimus tandem, quod tantopere cupiebamus. *Euge* est interjectio lætantis, vel cum gaudio exultantis, ut Latinorum *vah*.

¶. 25. *Vidisti Domine, ne fileas, Domine ne discedas à me.*

¶. 26. *Exurge Domine, & intende iudicio meo, Deus meus, & Dominus meus in causam meam.*

¶. 27. *Judica me Domine secundum justitiam tuam; Domine Deus meus, non supergaudeant mihi.*

Redit ad orationem, idem aliis verbis repetens ad insinuandum affectum. *Vidisti, Domine*, quanta sit oppressio pauperis servi tui; *ne fileas*, quasi non videas, aut non possis, aut non velis defendere sperantes in te: ne deseras me in tribulatione positum, quo modo faciunt, qui procul abeunt. Imò ne sedeas, quasi otiosè spectans, aut dormitans; sed exurge, & quasi justus iudex, & potens, intende animum ad litem, quam cum persecutoribus habeo; intende, inquam, in causam meam, & si justitia tua, quæ rectissima est, iudicat, me injustè ab adversariis opprimi, libera me de manibus eorum, ne ampliùs gaudeant de miseriis meis.

ψ. 28. Non dicant in cordibus suis: euge, euge anima nostra, nec dicant, devoravimus eum.

ψ. 29. Erubescant, & revevereantur simul, qui gratulantur malis meis.

ψ. 30. Induantur confusione, & reverentiâ, qui magna loquuntur super me.

Explicat, quod dixerat: non supergaudeant &c. Non exultent in cordibus suis super vitam meam, quasi jam extinctam; non possint jaçtare, me ab eis, quasi à leonibus jam devoratum. Sed contrâ potius, amissâ spe victoriæ, erubescant, & verecundentur simul omnes inimici mei, qui nunc spe victoriæ gratulantur sibi de malis, mihi imminentibus. Nec solùm leviter erubescant, sed toti cooperiantur confusione, qui magnificè jaçtabant potentiam suam super me.

ψ. 31. Exultent, & lætentur, qui volunt justitiam meam, & dicant semper, magnificetur Dominus, qui volunt pacem servi ejus.

ψ. 32. Et lingua mea meditabitur justitiam tuam, totâ die laudem tuam.

Quemadmodum precatus est, ut iniqui contendantur: sic nunc precatur, ut justii exultent, & lætentur, qui bene sibi volunt, & amant innocentiam suam, vel cupiunt justitiam suam palàm apparere.

Exci-

Excitat quoque ad laudem Dei omnes, qui cupiunt pacem, secuturam ex liberatione suâ ab omnibus malis. Demum promittit gratitudinem suam, lingua mea frequenter exercebitur in prædicanda laude justitiæ tuæ. S. August. hoc loco piè monet, eum semper Deum laudare, qui semper bene agit.

PSALMUS XXXV.

Titulus: *In finem, seruo Domini David.*

Sensus est: Psalmus inspiratus seruo Domini Davidi, qui canendus est jugiter usque in finem, quique ad Christum pertinet, qui legis, & Prophetarum est finis.

Argumentum est, immensam ferè esse quorundam hominum malitiam, sed multò maiorem Dei misericordiam, & justitiam.

v. 1. Dixit injustus, ut delinquat in semetipso: non est timor Dei ante oculos ejus.

Describit duas primas peccati radices, quarum altera est in voluntate, quæ decernit malè agere; altera in intellectu, qui non cogitat timorem Domini, prohibentis peccatum. Injustus decrevit delinquere, & in peccatum consensit ideo, quia non cogitavit timorem Dei omnia videntis.